

•myfp•

19.10.2019

20
19

Rozjezdy pro hvězdy? Na doraz i na půl plynu

Marek Adamík

Ranní probuzení do prosluněného dne obvykle nenasměruje, že se bude odehrávat ve verších. A zřejmě by tomu ani tak nebylo, kdyby nešlo o festival poezie, který se (asi naštěstí) neřídí počasím, postavením hvězd ani zvrtnutým kotníkem. Kdo měl chuť, mohl si tentokrát během dopoledne prvního soutěžního dne vybrat hned ze dvou vydatných dávek. První byla situována do prostředí Velkého sálu, kde svůj recitační um předvedla první, tedy mladší kategorie účastníků, druhá pak do M-klubu, jehož program vyplnili, jak vyplývá už z logiky věci, ti zkušenější. Vybrat jsem si ovšem mohl pouze jednu možnost. A Velký sál zvítězil. Nevím, jestli jsem udělal dobře nebo špatně – ostatně v tomhle duchu nikdy neuvažuji – ale nakonec jsem byl rád.

Dopolední představení nabídlo vystoupení nejrozličnějších úrovní, kvalit a samozřejmě textů, jejichž obsah byl divákům/posluchačům nabídnut v pestrobarevných podobách. Na své si přišli příznivci klidných až meditativních přednesů, stejně jako fanoušci těch dynamických až výbušných. Přednesů, které sázely na obsah

více než na formu, i takových, které se porotu snažily ohromit především formou přednesu. Že ale záleželo především na rozpořazení posluchačů, bylo zřejmé i na výsledném hodnocení. Porota jednotlivé soutěžící bodovala i s výrazně nejednotnými ciframi: například 5,5 x 7 x 6 x 8 x 9 x 4 x 6 (Alex Mihalík), 7,5 x 6,5 x 7 x 5,5 x 3 x 6 x 5 (Michal Grešš), 8,5 x 6 x 6 x 7 x 7 x 3 x 8 x 5 (Alžbeta Iglárová) nebo třeba 6,5 x 5,5 x 8 x 6,5 x 9 x 5,5 x 7 (Zuzana Holíčová). Smíšené dojmy neminuly ani mě. Obsah některých výstupů jako by se ztrácel někde v éteru. Zatímco u Alexe Mihalíka pouze částečně, u Adama Jozefa Töröka úplně. Bůhvíproč mi při přednesu textu slovenského básníka Dušana Duška utekly myšlenky ke knize, kterou jsem kdysi pomáhal dávat dohromady jednomu známému a která zahrnovala různé historky z opileckého prostředí. Co naplat, asociacím neporučíš, ovšem jak jsem se k nim dopracoval, je záhada.

Překvapit, zaujmout a zapsat se do paměti bylo nejspíš cílem soutěžících, kteří přednes spojili s prvky téměř divadelními. Stejně lze ignorovat životem pulsuující vystoupení Barbory Ro-

kytové s ginsbergovsky laděným *Vyjekáním* nebo na slova skoupou, ale zato na činy bohatou interpretaci básně italského učenice Angela Poliziana. Vincent Skarulis z ní „vytřískal“, co se dalo, a to doslova. Zůstaly po něm jen pozůstatky kytary. Není se čemu divit, že to porotu poněkud rozhodilo. V hodnocení se pohybovala téměř na celé škále bodové stupnice.

Příjemným zjištěním bylo, že někteří soutěžící sázeli spíše na skromné a nenápadné projevy. To byl případ i Viktorie Petreje, která v sále navodila až jakousi relaxační atmosféru, třebaže u poroty to příliš neuspělo. Podobně Ema Hlaváčová a její *Ohrozený druh* od Márie Ferenčuchové – jako druhé účinkující se jí podařilo zpomalit tempo nastavené Alexem Mihalíkem a po nějakou dobu ho udržet. Odtud již jen kousek k básním, které zaujaly svým obsahem a splynuly v osobní výpověď. Takovou hru zdařile rozehrála báseň od klasika Ivana Blatného *Zbořeníště* v podání Hany Vítové. K dokonalosti ji pak doťáhla její „následovnice“ Zuzana Holíčová s *Keby som bola chlapec*. Skutečně vzácné okamžiky.

Michal Grešš v prvním kole přednášel *Láska je velká čarodějka* od Daniela Majlinga

na slovíčko

...s Marií Svobodovou a Olgou Tinajovou

Klára Kunčická

První soutěžní kolo II. kategorie je úspěšně za námi a já zavítala mezi recitátory. K rozhovoru jsem odchytila dvě z recitátorek, které studentskému věku již odrostly, Marii Svobodovou a Mgr. Olgu Tinajovou. Pověděly mi nejen to, jak se k poezii dostaly.

Marie Svobodová (75 let)

Odkud jste k nám přijela?

Přijela jsem z Poděbrad, z města, kde se každý rok koná svátek poezie, takzvané Poděbradské dny poezie. Soutěží u nás studenti dramatických konzervatoří a je to vždycky krásný zážitek. Poděbradské dny poezie jsou také

festivalem s dlouhou tradicí. Letos to byl padesátý sedmý ročník.

Jak jste se k poezii dostala?

Můj tatínek psal verše jako amatér a od malička jsme chodili recitovat při různých příležitostech. Ke Dni matek a tak dále. A potom v pozdějším věku jsem jezdila na soutěže, nevím už, jak se to jmenovalo. Také tam soutěžili Mladí lidé. Potom jsem ještě recitovala i jako maminka od dětí. Teď jsem se k tomu vrátila po mnoha letech. Vloni jsem u vás byla poprvé.

Podle čeho jste si vybrala báseň, s níž jste soutěžila?

Dnešní báseň jsem si vybrala proto, že vztahy mezi lidmi trochu hrubnou a tady v té básni je

krásný příběh velké lásky, kdy se mladší krásný básník Robert zamiloval do nemocné, ležící básničky Elisabeth a po delší době navázali krásný vztah. Ten pomohl Alžbětce se uzdravit a prožili spolu ještě krásných sedmnáct let. Měli syna, a když Elisabeth zemřela, přátelé se ptali ovdověného manžela, jestli se ještě ožení. On řekl: „Jak bych mohl žít s ženou, když jsem žil s andělem?“ Takže nic krásnějšího o lásce jsem dosud nečetla.

Přijedete nás navštívit i příští rok?

Pokud budu zdravá, tak ráda přijedu.

Marie Svobodová při přednesu Portugal- ských sonetů E. B. Browningové

Mgr. Oľga Tinajová (72 let)

Odkud jste k nám přijela?

Přišla som z Piešťan a náhodou som sa dozvedela o tejto súťaži. Bola mi ponúknutá účasť a s veľkou radosťou, s veľkým potešením som sem prišla, pretože umelecký prednes, umelecké slovo ako také, neskutočne milujem. Veľmi som sa tešila na dnešnú súťaž.

Jak jste se k poezii dostala?

Poézia ma zaujíma už od útleho detstva. Niekedy som veľmi aktívne recitovala, potom som mala pár desaťročí pauzu, ale k poézii som sa vracala aj sama. Kupovala som si knihy plné poézie. Miestami som recitovala príležitostné verše, ale mám veľmi rada aj prózu.

Podle čeho jste si vybrala báseň, kterou jste dnes recitovala?

Každá jedna báseň, ktorú si ja vyberiem, musí byť blízka mojej duši. Musí v nej byť niečo autentické, čo prežívam

Oľga Tinajová v prvém kole
druhé kategorie

aj ja. S čím sa dokážem stotožniť. A možno, že táto báseň sa treba vám nezdať celkom aktuálna, ale v mojom poňatí sveta veľmi. Pretože žijeme v dobe, ktorá je vážna, ťažká, plná hrozieb... Takže keď Koyš písal túto báseň, bolo to po skončení druhej svetovej vojny, tu nás ani nenapadlo, že svet môže byť znovu ohrozený a že môže nastať doba, keď si budeme pripomínať fašizmus. Chcela som vlastne upozorniť prítomných, aby boli ostražití a vážili si mieru, ktorý by nášmu srdcu mal byť veľmi drahý.

Přijedete nás navštívit i příští rok?

Bola by som veľmi rada, keby som mohla prísť, a budem sa snažiť pripraviť si niečo, čo naozaj osloví všetkých prítomných. Budem veľmi rada zdieľať všetky recitácie, pretože všetky boli nádherné, boli autentické, mali emócie... Taky veľmi ďakujem organizátorom za perfektnú prípravu a všetkým zúčastneným recitátorom, ktorí tu dnes nechali kus zo seba.

odpočuté, zapísané, glosované...

I. K., ml.

2. kategória

1. kolo

Kolo, kolo mlynské, za štyri rýnské... som si tak pripadal. Točilo sa mi to všetko okolo hlavy, ale dalo sa v tom zorientovať. Chvalabohu. Chvalabásni. Chvalarecitátorom.

Skúsme, skusmo, po poriadku. Len tak, akoby z voleja, ako keď prší... prvý dojem, prvý pocit, prvá veta – nebodaj myšlienka!

Filip Prášil – síce o bielizni, ale oblečený. Ani nahý, ani oblečený, ani peši, ani na koni, ani

tak, ani tak..., tak nejako bezpohlavne, akoby ani nerecitoval o vášni a hneve... len tak bol. V saku.

Alfréd Tóth – Adieu, adieu som si vrazil, keď odchádzal..., ale predtým som mal z toho vcelku príjemný pocit, že vie, prečo sa básnik hrá so slovom, že mu rozumie, že mu rozumiem..., na ostrie noža sa však recituje, trochu, inak..., hlbšie, zúrivejšie, zurvalejšie. Tak, ako rýchlik do siete!

Dušan Utinec – ževraj 32! ...ešteže si k tomu sám pridali:

„skoro dvakrát“..., ale práve tých „skoro dvakrát“ ho oprávňovalo k nadhľadu, cynizmu, sarkazmu a láskavému humoru (tiež), ktorým ma / nás odzbrojoval. Až som mu uveril, že by chcel mať (znovu) 32...

Tomáš Hodermarský – farebný svet bezfarebnej bezútechy, ale príjemne štrukturovaný, až do detailu prepracovaný, očistný oheň, spaľujúci poéziu i náš postoj k nej..., a predsa sa maskujúci zvyškami básní, veršov, umelými žltými fúzami – fúziarmi.

František Barták – prásk! Rovno medzi oči našej malosti, až na piedestál malicherností, na ktorom dodnes čučí malý človečik... Krásne vystavané, krásne porozprávané, akoby bez záujmu, ale tak podkožovo, že som si uvedomil, že akí sme (naozaj) malí... A nielen v Česku.

Jana Machalíková – kvak a hop a žaba je tu! Ale aká pekná! A čo nám už v živote treba? Veď tak málo stačí ku šťastiu – aj keď falošnému. Čo na tom, že sme mali iné ambície, veď ten koker by im smrdel po byte a bolo by ho treba venčiť, kŕmiť, kúpať, škrabkať..., a o doge ani nehovoriac...

Kristína Bejdáková – chudák Kafka! Zrejme ani netušil, čo píše, keď to písal..., ale, keby to ona bola aspoň prečítala. Teda nie text, ale druhý plán..., alebo tretí... Lebo nešlo ani o vtáka a už vonkoncom nie o bociana!

Ľubomír Scherhauser – P.O.H. a jeho! Veď tomu P.O.H. treba aj rozumieť! A ako ja mu mám rozumieť, keď mu nie je rozumieť? Hľadal som sa spolu s ním a nenašiel až do konca...

Marie Svobodová – Pekné, povedané, precítené. A dosť.

Vít Staša – krásne skáče z figúry do figúry. Ako keby to bol on a Čapek odpozoroval z dnešných dní..., alebo? Chudák manželka, dcéra i slúžka... Ani len netušili, akého hrdinu doma majú... A vy?

Tereza Procházková – prelieťavá z kvetu na kvet. Verím, že nie ona. Ale neverím, že ona verí tomu, čo mi tu rozpráva. Prečo si myslí, že som malé dieťa? Nič za tým, len prvý plán – rozprávka. Tak, dobrú...

Nikoleta Palkovičová – P.O.H. dva... Asi aj ona vie, že toto nie je

tá NAJ báseň barda. Hraničí až s nacionalistickým, malomeštiackym výkrikom do tmy..., ne- treba! Už vieme, kde sme! A hoci to nie je Olymp a ani tma čiernej bane, je potrebné u nás – zrejme a v prvom rade – vyvetrať!

Vanda Bernátová – sexy! A vedomá si svojho potenciálu. Mala recitovať od začiatku otočená chrbtom do publika – aspoň by to bolo osviežili prvotný zážitok z provokácie... Tá upadla do opakujucej sa mantry, ktorá už ale nezaujímala.

Gabriela Sittová Zelená – trochu inak rafinovaná baba! Najprv ma chcela uchlácholiť, uspať svojim (skoro)popevkom, aby ma prebudila do prefikanej štylizácie niekoľkých ženských decénií. Každé iné, každé prenikavé, každé posledné. Ako epitaf nad hrobom.

Olga Tinajová – asi by som zaviedol nový index na literatúru... Koyš by patril do prvej desiatky. Ani dnes z neho nevyprchala a nevyčpela komunistická angažovanosť, zahalená do obáv o svetový mier. Škoda, lebo v takejto forme to viac odrádza, než inšpiruje. Škoda recitátorkinho potenciálu.

Martina Mašková – ani po rokoch nesklamala s presvedčením, že na veľkosti nezáleží, keď je túžba natoľko dominantná, že aj maličký kľúčik otvorí temné vráta zahrdzavenej nevedomosti a šatlavy. Bol som s ňou / ním v kobke, z ktorej som sa vďaka jej túžbe vrátil medzi živých.

Ján Kollár – tam ešte niečo bolo! Len som sa nemohol rozpomenúť, že čo... Ale o ženách len v dobrom. Veď sú ako oheň: dobrý sluha, ale zlý pán!

Martin Cepek – kým som si stihol uvedomiť, že spieva o svojom vzťahu k prírode a okolitému svetu, že ho vzrušuje predstava čistého bytia – odišiel. Asi do čistého bytia...

Kristína Bejdáková při přednesu Franze Kafky

Chci žít a ochutnat ten nedokonalý svět...

Marek Adamík

Divadelní komedie o bezmoci v lásce a hledání sebe sama, nevšední umělecký výkon, velká výzva pro mladou herečku Barboru Vackovou. Na to všechno lákalo představení Tereza, které otevíralo pětadesátý ročník Mezinárodního festivalu poezie. A dozvíme se ještě víc. Například že život každého z nás je originál a svým průběhem se od životů ostatních liší až na jakousi všem lidem společnou živočišnou touhu. Právě tu se v nejruznějších podobách snažila vyjádřit hlavní protagonistka Tereza alias Barbora Vacková v přibližně hodinové one woman show.

Děj byl velmi prostý. V podstatě začínal i končil u poštovní schránky a jedné uvíznuté ruky. S tím rozdílem, že zatímco na začátku o pošťačce Tereze, jejíž ruka v oné schránce nešťastnou náhodou uvízla, nevíme zhora nic, na konci se můžeme pochlubit přinejmenším zjištěním, že jde o dívku, která podobně jako její vrstevnice řeší (ne)obyčejná lidská dramata. Chtělo by se až říci, že se vydáváme na pouť obyčejného živo-

ta obyčejné dívky. Pouť po světě večírků, mezilidských vztahů, závisti, radosti, smutku, lásky, zoufalství, (bez)naděje, pouť po světě emocí, které většina z nás důvěrně zná, neboť jsou součástí každodenního prožívání. A to nezná rámeček, jako je tomu například u filmu s vždy přítomným úvodem a závěrečnými titulky (obvykle následujícími po zářivém happy endu).

Tereza se nám představila v mikros scénách, uspořádaných tak, aby jako jednotlivé kousky skládky začaly postupně poodhalovat její vnější i vnitřní svět. To by samo o sobě nebylo nic neobvyklého, leč hlavním jazykem jednotlivých scének byly emoce, slovy i gesty přehrávané v drtivě rychlém sledu. A když v drtivém, tak drtivém. Už po prvních minutách představení mě začalo zajímat, jestli přijde okamžik „oddychu“, ale spíš nepatrný náznak prostoru nabrat dech (pro protagonistku i diváka). Ten se ovšem neobjevil, což samo o sobě předznamenává vysoké nároky na schopnosti herce. Na jednu stranu je zcela uvěřitelné, že bez ur-

čité dávky improvizace se Tereza zřejmě ani nedá pořádně odehrát, na stranu druhou autentičnost emocí „tryskajících“ ze slov, intonace, gest a mimiky už tak uvěřitelná nebyla. A nepomohlo tomu ani prokládání scén melodiemi písničkářky Radůzy. Svým způsobem mi unikl také důvod, proč se o hře hovoří jako o divadelní komedii – mnoho komického mi na ní nepřipadalo, i když nikdo netvrdí, že by tomu tak nemuselo být v jiný čas na jiném místě.

Přes celkový dojem, že není možné utáhnout celé představení v plném emočním nasazení, nejde hře upřít konfrontaci s důležitými existenciálními tématy. Tématy, jimž se v kulturách západní civilizace nejde vyhnout, pokud nežijeme v úplné izolaci od okolních lidí. A to si ve výjimečných okamžicích „deliria“ uvědomovala i pošťačka Tereza. Zejména když se v bolestné intenzitě svého prožívání snažila pojmenovat svou skutečnou touhu. Prostou touhu po opravdovosti ve světě, který neumí být dokonalý.

Deštivé počasí, ruka ve schránce, žena s emocionálními výkyvy a nutnou touhou vyzpovídat se obe-
censtvu. Známe vše, od narození ve výtahu až po neuskutečnitelnou platonickou lásku. Silné emoci-
onální výkyvy plné výrazných slov, grimas a gestikulace. Krásné přechody mezi scénami, mnoho po-
hybu, naprosto zvládnuté rozhovory s imaginárními herci a dokonalé uhýbání nehmotným autům.
Stopa, zanechaná na tvářích diváků, se jistě bude smývat ještě dlouho, neboť byla na ony obličeje vy-
šlápnutá silou býka s důrazem nekuřáka zašlapávajícího „poslední“ cigaretu. **Adéla Juráňová**

Hurá do ulic Valmezu...

anketa (část 1.)

Valmez hostí „uvnitř měst-
ských hradeb“ Mezinárodní
festival poezie už pětadesát
let. Redaktorky Klára, Alžbě-
ta a Linda se vydaly do ulic
a kolemjdoucích, lidí v obcho-
dech a v kavárnách se ptaly,
zda o něm vědí a zda si ze školy,
či z vlastního zájmu pamatu-
jí aspoň ty nejznámější verše.
Respondentů bylo tolik, že vám
zbylé přineseme ve třetím čísle.

Co vám říká zkratka MFP?
**Co si pod tímto pojmem před-
stavujete?**

*Iva a Ivona, 63, 28 let, důchodky-
ně a výživová poradkyně*
Ne, ne, ne. Holky, já jsem
z Prahy, takže... Ale maminka
možná. Neslyšely jsme o tom.

Renata, 22 let, servírka
No holky, my nemůžeme odpoví-
dat, nám za chvíli přijdou obědy.

*Delgermaa (cizinka), 41 let, děl-
nice*
Vůbec nevím.

*Natálie, 20 let, rodičovská dovo-
lená*
Ne.

*Mojmír, 49 let, ředitel
GFPVM*
Já vím. Moravský festival poe-
zie.

*Milena a Denisa, 57, 27 let, sekre-
tářky*
Co to je? Milena Fujdiarová
Poté. Nevím. Festival nebo něco
ve Schlattaueru.

Pavel, 49 let, učitel matematiky
Jsem zrovna chtěl jít na oběd.
Ne, neslyšel.

*Karel a Jana, 72, 42 let, důchod-
ce a učitelka němčiny*
Mezinárodní festival poezie.
Jsem si to teď totiž četla v plánu
akcí.

Petr, 45 let, školník
Počkejte, co jako vy myslíte. Já
nevím proč tu vlastně jste? Já
vám tu chystám rohlíky!

Filip, 40 let, učitel dějepisu
Mírně... Ne, nevím.

*Marie, 54 let, učitelka českého ja-
zyka*
Mezinárodní festival poezie.

Alena, 49 let, učitelka angličtiny
M? F? P? Mezinárodní festival
poezie třeba?

Natálie a Ivona, 16 let, studentky
Meziříčského něco s fotbalem.
Ne, něco s Františkem Palac-
kým.

Markéta, 39 let, učitelka
Mmm, Mezinárodní festival po-
ezie!

Alžběta a Jana, 52, 24 let, učitel-
ky
Moravský festival... společně: po-
ezie.

Amalie, Eliška a Hedvika, 16 let,
studentky
Mezinárodní projekt. Počkat, já
většinou vím, co se v KZ děje.
Folklorní festival? Mezinárodní
festival poezie! Ano, to je ono!

Blanka, 35 let, učitelka
Netuším.

Jana, 55 let, učitelka
Moravský festival poezie.

Soňa, Markéta a Tereza, 16 let,
studentky
Neee, s čím to aspoň souvisí?
Nevím.

Tomáš, Dominik, Vojtěch, 17 let,
studenti
M jako mládežnická nebo mezi-
národní federativní něco na f.
Mezinárodní festival..., meziná-
rodní festival poezie.

Znáte autora a název těchto známých veršů?

1)
Na topole nad jezerem
seděl vodník pod večerem:
„Sviť, měsíčku, sviť,
Ať mi šije nit.“
(Karel Jaromír Erben – Vodník;
Kytice)

2)
Za trochu lásky šel bych
světa kraj,
Šel s hlavou odkrytou a šel
bych bosý
Šel v ledu – ale v duši věčný
máj,

**Šel vichřicí – však slyšel zpí-
vat kosy.**
(Jaroslav Vrchlický – Za trochu
lásky)

Renata, 22 let, servírka
1) Zním to, ale nevím, kdo to je.
2) Je to známé? No, nevím.

Delgermaa (cizinka), 41 let, děl-
nice
1) To asi vůbec!
2) Ne, ne.

Natálie, 20 let, rodičovská dovo-
lená
1) Asi nebudu vědět. Ježíš, to je
z toho, Máje. Ne?
2) To je ten Máj? Ne, tak nevím.

Mojmír, 49 let, ředitel
GFPVM
1) Erben, Kytice, to je jasné.
2) Emil Frída alias Jaroslav
Vrchlický.

Milena a Denisa, 57, 27 let, sekre-
tářky
1) Kytice!!!! Erben!!!
2) Já znám báseň, ale název ne-
znám. Láska?

Pavel, 49 let, učitel matematiky
1) To je přece Karel Jaromír
Erben.
2) Tohle bych jindy určitě věděl,
ale teď nevím.

Karel a Jana, 72, 42 let, důchod-
ce a učitelka němčiny
1) Erben! Ehh, je to z Kytice. Ně-
jaká svatební. To je Vodník!
2) Wolker. Ne, Seifert! Ne, to je
Bezruč. Tak já nevím. V tom pří-
padě je to Mácha. Neruda? Tak
to jste nás teda dostaly.

Petr, 45 let, školník
1) Erben.
2) To taky znám! Hynek Mácha?
Ale já jsem se to učil! Eště raz.
Neruda? Jsem mimo asi, nevím.

Filip, 40 let, učitel dějepisu
1) Karel Jaromír Erben, Vodník.
2) Jaroslav Vrchlický, Za trochu
lásky.

Marie, 54 let, učitelka českého ja-
zyka
1) Jasně, Erben, Kytice, dál.
2) Vrchlický, jasné. *smích*

Alena, 49 let, učitelka angličtiny
1) Kytice, Karel Jaromír Erben.
To je báseň Vodník!
2) No, to je známé, to je známé.
Nonooo... Nezval nějaký? Za tro-
chu lásky. Halas nebo Vrchlický.

Natálie a Ivona, 16 let, studentky
1) *Společně dokončují konec
textu*. Erben a jeho Kytice. Teda
vodník.
2) Je to Vrchlický? Jo to je toto...
Za trochu lásky. To jsme se
učili, ale to je dávno.

Markéta, 39 let, učitelka
1) Erben a jeho Kytice.
2) Máj? Je to Wolker? Seifert
nebo Vrchlický. Vrchlický a to...
Za trochu lásky.

Alžběta a Jana, 52, 24 let, učitel-
ky
1) Kytice a Vodník.
2) Jaroslav Vrchlický, ale z čeho?
Za trochu lásky.

Amalie, Eliška a Hedvika, 16 let,
studentky
1) Tak to je Kytice od Erbeny.
2) Za trochu lásky. Seifert? Vrch-
lický?

Blanka, 35 let, učitelka
1) To je Erben a Vodník.
2) Mácha? Je to známé, ale teď...
Jo, to je Za trochu lásky.

Jana, 55 let, učitelka
1) Erben a Vodník z Kytice
2) Zním, jen jestli je to Seifert,
Hrubín, Nezval nebo Sova...

Soňa, Markéta a Tereza, 16 let,
studentky
1) Tak to je z Kytice, Vodník
a Karel Jaromír Erben.
2) Máj? Však je to to od Vrchlic-
kého. Za trochu lásky.

Tomáš, Dominik, Vojtěch, 17 let,
studenti
1) Karel Jaromír Erben a Kytice.
Vodník.
2) Vrchlický. Za trochu... za tro-
chu lásky!

Iva a Ivona, 63, 28 let, důchodky-
ně a výživová poradkyně
1) Kytice? Vodník a Erben!
2) Karel Hynek Mácha. Borov-
ský? Teď už fakt nevím.

NA POZOROVATELNĚ v 1. soutěžním kole II. kategorie

Klára Kunčická a Alžběta Hrušková

Část poroty druhé kategorie při průměrném hodnocení. Zleva: 6 – Aleš Vrzák, 6 – Peter Zemaník, Hana Kofránková, 5,5 – Soňa pariláková, 5, David Kroča

Byly jsme redakcí vyslány jako pozorovatelky na 1. kolo II. kategorie, tedy recitační soutěže starších recitátorů. Pro jistotu, abychom se v tom neztratily, zvolily jsme formát glosy vystoupení jednotlivých soutěžících. A předeseíláme, že nemáme zkušenosti s hodnocením soutěžních recitací, tedy jsou to vlastně jen naše pocity, o něž se s vámi rády podělíme.

Alfréd Tóth

Ján Buzassy – Adieu, mein kleiner...

Jako první mě zaujal hlasitý projev a mimika recitátora. Krátký zpěv uprostřed recitace přednes ještě více oživil. Zajímavý výběr básně, občasněmu německému textu jsem ale bohužel nerozuměla. V celku mě ale přednes zaujal.

Tomáš Hodermarský

James Sutherland-Smith – Červený básník

Na recitátora seděl výběr básně, do role červeného básníka se dokázal vžít. Klidná báseň se krásně poslouchala, navodila pohodovou atmosféru. Postupem času ale moje koncentrace na poslech přednesu mírně klesala.

Jana Machalíková

Ivana Myšková – Žena s žábou

Projev byl vtipný a recitátorka mě okamžitě zaujala. Přednášela dvě role: starší paní, jejímž textem a trefným přednesem pobavila publikum, a malé dítě, do jehož role už se nedokázala tak vžít. Celá báseň na mě ale působila pohodovým dojmem, který ještě skvěle podpořila paní Ivana.

Lubomír Scherhauser

P. O. Hviezdoslav – Hľadám sa
Slovenština je nám mladým už trochu vzdálená a jako rodilému Slovákovi jsem pánovi v rychlých pasážích dobře nerozuměla. Tudiž mě mrzelo, že jsem všechno nepochytala a část textu mi prostě unikla. Báseň sama o sobě však recitátorovi seděla, byla klidná a k zamyšlení. Nejstarší účastník, pan Scherhauser, tady podal krásný výkon.

Vít Staša

Karel Čapek – Hrdina našich dnů

Skvělý výběr básně. Do role otce dvou malých dětí se recitátor dokázal dokonale vžít. Text byl vtipný a rozesmál v sále příslušníky všech generací. Zároveň se v básni řešila vážná témata.

V textu mě zaujaly kontrastní pasáže. Vít by měl být podle mě jedním z favoritů.

Nikoleta Palkovičová

P. O. Hviezdoslav – Nový svet

Recitátorka měla krásný hlasitý projev, kterým si vysloužila soustředěnou pozornost publika i poroty. Samotná báseň mě ale bohužel moc nezaujala. Naturelu recitátorky zkrátka moc neseseděla.

Gabriela Sittová Zelená

Jiřina Hauková – Všechna slova jsou málo

Báseň byla pomalá a tichá. Příliš mě nezaujala a role recitátorky moc neseseděla. I tak si však našla v hledišti spoustu příznivců, kterým vykouzlila úsměv na rtech. Porotu naopak recitátorka zaujala velmi. Paní Sittová Zelená jako první obdržela plný počet bodů.

Martina Mašková

Arturo Giovannitti – Chodec

Zajímavý způsob projevu. Dobrý výběr básně, která mě zaujala. Časem jsem bohužel začala ztrácet pozornost. Pár úseků jsem neslyšela díky tiché recitaci, ale paní Mašková si odnesla velmi vysoké hodnocení a ujala se vedení. Holt, mám asi jako příslušnice mladší generace odlišný vkus, než naše zkušená porota.

Martin Cepek

Walt Whitman – ze sbírky Zpívám o sobě

Dokonalý hlasitý projev, který zaujal mou pozornost. Báseň byla krátká a krásně jsem si přednes užila.

Klára

Filip Prášil

A. P. Čechov – Aňuta

Jelikož jsem z mladší generace, nerozuměla jsem některým slovům, tudíž jsem z tohoto přednesu neměla takový požitek, jako naši slovenští sousedé.

Dušan Utinek

Gregory Corso – V předvečer dvatřicátých

Svou vtipně podanou básní rozesmál obecnost i porotu. Přednes spojil s mírně hereckým výkonem a vytvořil pro svou recitaci výbornou atmosféru. Udělal si srandu ze svého stáří a poukázal na to, že by si každý měl vážit svého věku.

František Barták

Přemysl Rut – Báchorka z jednoho kusu

Báchorka z českých zemí, kdy do čela státu přišel T. G. Masaryk. Vtipným textem i projevem rozesmál celé hlediště. Významné české osobnosti a spisovatele spojoval s jejich díly, i s některými z jejich činů.

Krystýna Bejdáková

Franz Kafka – Když jsem večer přišel domů

Velmi oblíbené básně se zvířaty se objevily i nyní. Po předešlých, dalo by se říct až skoro hereckých výkonech nám tato dáma civilně zarecitovala bajku o čapovi.

Marie Svobodová

E. B. Browningová – Portugalské sonety

Úsměvavá paní, která svou lyrickou báseň O pocitech lásky přednesla velmi citlivě a nás při následujícím rozhovoru dojala skoro k slzám. (Rozhovor najdete na straně 2)

Tereza Procházková

Hans Christian Andersen – Motýl

Tato soutěžící zarecitovala prozaickou bajku o vybíravosti. O motýlu a jeho kytkách. Já jsem si z toho například odnesla ponaučení, že „Pokud člověk bude dlouho vybírat nakonec nedostane nic.“

Vanda Bernátová

Daniel Pastirčák – Portrét Image

Dívka, která na první pohled vypadá jako velmi tichá bytost, to nakonec na pódiu dobře rozjela a dokázala být i docela šilená. A jak by asi řekla: „Všechno musí být sexy.“

Ol'ga Tinajová

Pavel Koyš – Akoby

Na všechno, co bylo kdysi, už se nebere ohled. Báseň o perných dobách minulosti, o tom, že všichni na to, co se stalo, už zapoměli. Mír je cosi, jako samozřejmost...

Jan Kollár

Ján Kostra – Ave Eva (Montáž)

Projev pana Kollára byl působivý. Vhodně vybraná báseň, která k němu velmi seděla.

Bibi

Filip Prášil sice do druhého kola nepostoupil, ale v příštím roce může být všechno jinak ;)

NA POZOROVATELNĚ

I. kategorie mladýma očima

Erik Zabrucký, Adéla Juráňová, Linda Lattová

I. blok a Linda Lattová

Alex Michalík

Tak, je tu první soutěžící. Nestál jako socha a práce s hlasem byla také na výbornou. Inu, být v publiku, se kterým měl vystupující neustálý kontakt, naskočila by vám taktéž husí kůže, takzvaná husina.

Ema Hlaváčová

Ohrožený druh. Ano, tak se jmenovala próza od Emy Hlaváčové. I přesto, že měla soutěžící příjemný hlas, tak byl na zvolený text celkem nepřiraditelný a tichý. Ale i tak ji diváci odměnili pořádným potleskem.

Adam Jozef Török

Tímto se nám uzavřela první polovina prvního bloku a taktéž prvního kola. I když byl jeho projev někdy tišší, tak celý přednes nepůsobil monotónně a ztuhle. Očním kontaktem si získal diváky i porotu.

Michal Grešš

Láska je silnější než všechno zlo. Láska je čarodějka. Přesně o této kouzelnici nám něco přednesl Grešš Michal. Ze začátku se teta tréma projevila rychlým drmoláním. Naštěstí náš herec zpomalil tempo... ale jeho výraz jel dál. Přesně tak, mimika neměla chybu, stejně jak vtip textu.

Dominika Nguyen

Kamenný obličej rozhodně neměla. Práci s hlasem měla pod kontrolou, tedy až na pauzy a tichost. Ale na tom se dá kdykoliv zapracovat. Jediná výtká se týká svetru, který jí během vystoupení sklouzával. I přesto to bylo parádní číslo, které vás udrželo v ději. Jak se to pozná? Inu, podle husí kůže.

Hana Vítová

Poslední před přestávkou byla Hana Vítová. Byla sice tišší, ale s hlasem uměla pracovat. Do konce nestála jak přibitá na jednom místě. Obecenstvo si získala tím, že promlouvala přímo k němu.

II. recitátorský blok pohledem

Adély Juráňové

Zuzana Holičová

Tato sličná dáma nám zahájila druhý blok soutěže. Přednášela o vážném tématu, které se nás Středoevropanů naštěstí netýká. V jiných zemích je veliký rozdíl, jestli se narodíte jako holka, nebo jako kluk, a to nám jistým hlasem Zuzana předala v příběhu malé holky, kterou maminka prodala starému muži. Beznaděj a snaha vymánit se z tohoto patriarchálního systému z recitátorky přímo sršely.

Filip Pavuk

Ze začátku nás ukolébal monotónním projevem, než se tento mladý muž rozkřičel svým mocným hlasem. Rozhodně tak získal pozornost a probudil všechny, kteří doteď dřímali v pohodlných sedačkách sálu. Svůj rozbouřený projev pak ukončil tise, jako když uklidňené moře omývá pobřeží.

Ema Mikušová

Příběh o tom, že změna není vždy to, co hledáme. S úsměvem na tváři jsme poslouchali pohádku, která byla konečně o něco klidnější a snadněji pochopitelná než přednesy předešlé. Skvělé na zregenerování mozkových buněk a odreagování od složitých témat.

Terézia Kiabová

Představte si, že se nacházíte v nemocnici, nemůžete se hnout a celý váš život vám utíká pod rukama. Zdravotní sestry vám myjí tělo, sem tam za vámi přijde rodina a mluví na vás, aniž byste mohli odpovědět. Svou zlost na svět si vyléváte spíláním tulipánům, které vám kradou kyslík a žijí si lepší život než vy. Rozhodně přesvědčivě podaná bezradnost pacienta.

Anna Suráková

Rozhovor s kameňom rozhodně není jednoduchá věc. Kámen je vždy klidný, nepřístupný, důstojný, věčný a rozhodně se nechá jen tak přemluvit k tomu, aby se někomu otevřel. Jistou podobnost nalezneme i mezi určitými lidmi a iritace pramenící z pokusu o rozhovor s těmito zatvrzelými jedinci není nejiná než ta, kterou Anna předvedla.

Vincent Skarulis

Komu srdce neupadlo, ten jej zahodil, jakmile se tento moderní bard objevil se svou profesionální kytarou značky Duplo a začal pronášet láskou překypující verše. Možná bychom se nechali oklamat sladkými řečmi, ale tu se básníku mihl přes tvář stín. Vzal svou kytaru a s nenávistí jí praštil o zem, až se plastová strěva rozletěla po podlaze, aby podtrhl, jak moc nás nenávidí. Pokus o usmíření dalšími zamilovanými verši neobměkčil nikoho, ni porotu.

Eliška Motyčková

Vše začalo řešením věci, kterou řešilo už mnoho lidí předtím. Jak je možné, že Shakespeare napsal tolik děl? S širokým úsměvem jsme poslouchali, jak se mladičká Eliška

ka rozčiluje a kroutí nechápavě hlavou.

III. blok Erikovýmá očima

Markéta Nosálová

Princi můj maličký, spi, ptáček sladce již sní, dřímá celý velký sál... Ale proč? Vždyť příběh o pubertálce by nás zajímal, jen kdyby nebyl předříkáván hlasem robota. Promiňte, to jsem trochu přehnal. Ale žádný hlasový šok, aby se probírala usínající princátka v hledišti, stále nepřicházel, i když si Martina pomáhala rukama. Drobný výpadek paměti už pak jen dokončil dokonale...

Alžběta Iglárová

Jakmile zvednu zrak z papíru se zapeklitými bodovými hodnoceními porotců, vidím zpívající to osobu. Že konflikt mezi starostlivou maminkou a po závažně toužící dcerou může vyústit v tragédii, mě poměrně zasáhlo. Toto vystoupení proto splnilo svůj účel, jen bych byl vděčný za výraznější artikulaci, neboť festival je mezinárodního charakteru, a ne každý zná všechny taje jazyka bratrského.

Andrea Šoltéssová

Neulehčujete nám to, recitátore, když si vybíráte texty o snech či o spánku. *Služčin sen* byl ovšem jiné kafe. Milá recitátorka jako by se na nás usmívala, z její tváře vyzařovaly sluneční paprsky. Diváci v hledišti navíc většinou ocení každé pohrávání větru s recitátorčiným tělem, změnu intenzity hlasu, výkřiky „ú“ i občasné vykročení si vpřed či vzad. Otázkou zůstává, jak se na tyto drobné pohyby dívá svatá sedma porotců.

Viktória Petreje

Slečna recitátorka je nejspíš opravdu zamilovaná, protože její city, mírná hlasitost a ruce sepnuté před tělem jako by vyprávěly všechno. Dělá mi problém přijít na to, odkud pramení všudypřítomná stydlivost. Věty totiž nedoznívají, jsou najednou

utnuté motorovou pilou mlčení. Přece se konečně rozlehne v tichou láskou zasaženém sálu odvážná věta: „Skáčem šipku do teba!“

Barbora Rokytová

Po lyrickém tichu přichází černá bouře. Dynamit satiry na rovnoprávnost mezi ženami a muži pojala Barbora svérázně. Jedna vulgarita střídala druhou. V jaké žijeme době, pomyslel jsem si. Ale někdy zkratka musí vystoupit z řady osobnost se vztekem a nekonečnou energií. Každá satira má vtip, ale nemá přemet vzad. Á, snad si soutěžící nevyrazila dech nebo nerozbila hlavu! Ne, to nikdy. Ji jen tak nedostaneme! Ó, ženu.

Agáta Mašková

Následuje další satira, ovšem tentokrát na téma autorství. Byl Shakespeare doopravdy Shakespeare? Nebo to bylo jinak? I přes jedno drobné zakoktání jsem si uvědomil, že z absurdity je zapotřebí dělat si jen legraci. Aby nám recitátorka sdělila všechno, co chtěla, měla možná zapotřebí přidat své mluvě na rychlosti, což mi ale v tomto případě absolutně nevadilo, neboť jsem měl po celou dobu úsměv na tváři.

Sebastian Bartko

Vést dialog s duší, kde by jí bylo nejlépe, je zajímavé, ovšem energie se ze sálu vypařila jako pára nad hrncem. Ne každé vystoupení má být energické, vím. Každý ale touží po slovní hříčce, nikoliv po tiché slovní říčce. I Sebastian si sice vypomáhal (jako řada dalších) užíváním křídel, ale i tak se po chvíli mého zamyšlení vypařil. Kdo ví, kde je. Hocikde mimo tohto...

IV. blok představuje opět Linda

Anna Kravchuk

Po obědní pauze nás zpět do světa poezie vzala Anna se svým povídáním. Druhou polovinu začala smutně zvesela. Smutnější příběh z dětství

nám přednesla hlasem, který se dobře poslouchal. Dokonce ani nestála jako po očním kontaktu s Medúzou. Jinými slovy jak z kamene.

Viktória Anna Lesayová

Celkem monotónním hlasem jsme se dozvěděli něco o Františce, o které vyprávěla zvolená próza. Vystupující navázala kontakt nejen s obecenstvem, ale i s podlahou.

Nina Gelnarová

Již svým přístupem si získala Nina pozornost obecenstva. Ze začátku byla celkem potichoučku, ale později nám všem v sále ukázala, jak s hlasem umí pracovat. Jednoduše se jí dalo věřit každé slovo. A to nebyla ani příhoda ze života soutěžící.

Jana Kopečková

Text byl možná spíše pro chlapce, ale jak si s ním vyhrála právě tahle přednášející, to by nezvládl jen tak někdo. Hlasem (a nejen tím) si získala pozornost všech. Jenom nás celou dobu napínala s názvem textu a jménem autora.

Martin Filo

Chvilku to tu bylo jak ve mlýně. Nebo tak nějak se to mezi recitátory říká – vyprávíš jako kafemlýnek. Co se ale týče mimiky a celkového přednesu, tak to bylo zajímavé vystoupení.

Viktória Staňová

Od autorky Veroniky Šikulové se zde objevil další soutěžní text. Viktória, která si její prózu vypůjčila, byla k místu sice krapet přilepená, ale její přednes se pěkně poslouchal.

Vojtěch Moulis

Celkem dlouhá próza s názvem *Kvílení* ukončila třetí blok. V „polévce času“ se nakonec zamotal recituující, a tak se kvůli přesáhnutí limitu nezapočítal do soutěže.

V. blok a zase ta Adéla!

Adéla Zmrzlíková

Zmínku o učení na maturitu jsem si možná vzala příliš osobně, ale pocit ohrožení jsem nedokázala skrýt. Naštěstí zbytek textu už nebyl tak útočný, takže jsem do konce už přežila bez traumatu.

Nicole Haismanová

Zhrzení láskou, nenávistný pohled a neustálé opakování lidumilného spojení slov „Ať si ho smrt najde, ať vzteklinou zajde.“ Rozhodně ve vás vzbuzuje otázku, zda slečna mluví z osobní zkušenosti, anebo jen tak dobře hraje.

Lucia Dobócziová

Přednes byl trochu nudný, ale díky divoké a vsutku záživné gestikulaci mého spoluredaktora Erika se celé představení hned zdálo veselejší. Možná bychom byli uneseni vlnou monotónnosti, kdyby slečna jednou nezapomněla text a její kouč jí nemusel napovědět. Zbytek přednesu se nesl v podobném

duchu jako na začátku... Dlouhý text se pomalu přeléval a nebylo by na škodu, kdyby se v něm objevilo více emocí.

Když vyskočila čísla hodnocení poroty, s překvapením jsem kulila oči na desítku od pana Váši. No, očividně nejsem odborník a můj názor je jen můj, jsou zde i lidé, kterým se to líbilo.

Adam Benko

Živý výstup proložený polknutími, která byla vidět až z lóže. Tento maličký nedostatek však šel snadno přejít, když se recitátor začal na jevišti pohybovat. Neměl ztuhlé ruce, ale jeho gestikulace nebyla ani přehnaná. Krásně používal důrazy a odmlky, takže se po celý text nikde nezasekával.

Eliška Karásková

Jestli se Eliška snažila rozhazováním rukama zvednout z podlahy a odletět ze sálu, s politováním musím konstatovat, že na to není její anatomie přizpůsobena a ani nejsilnější přání by jí v tomto případě nepomohlo. Její přednes vyvolával

Adam Benko

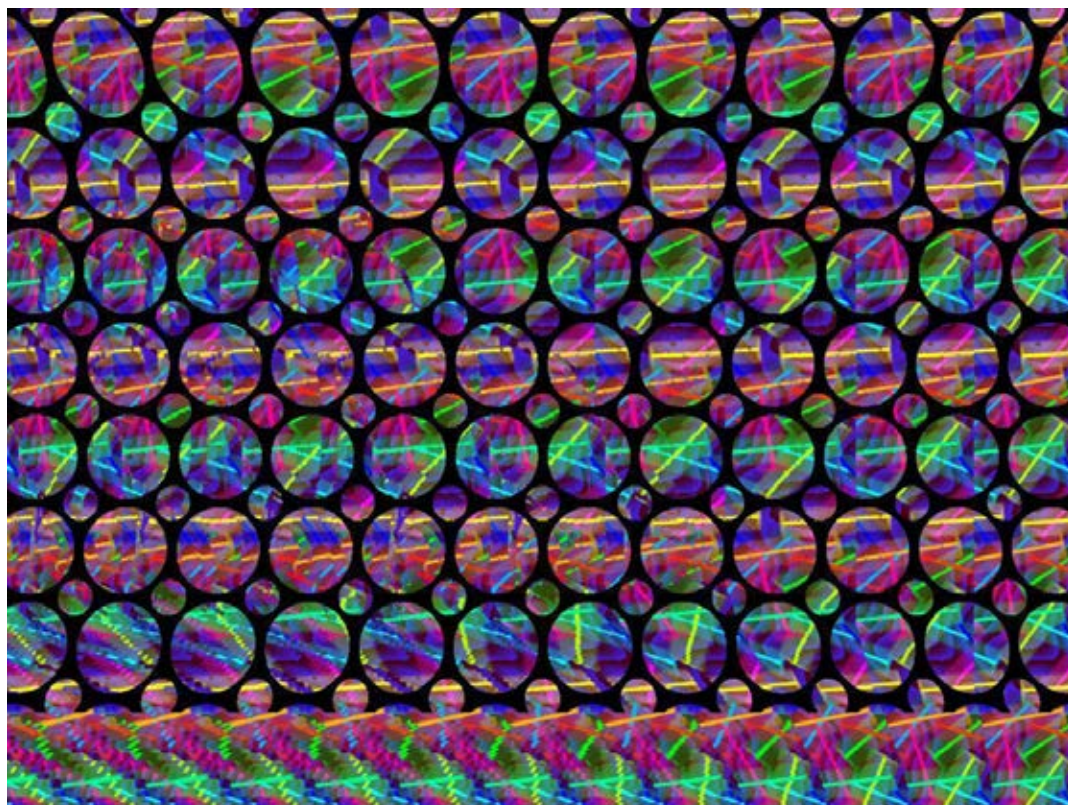
dušený smích a možná kdyby slečna nemlela jako mlýnek, dotáhla by to až do Hollywoodu.

Natálie Bartošová a Radoslava Bačová

Vzhledem k tomu, že už se čas blížil k páté hodině a všichni jsme pocítovali silné známky únavy, musím s politováním oznámit, že si nepamatuji krom melodických hlasů a měkkosti sedaček vůbec nic. Pokud si vy něco pamatujete, smekám.

STEREOGRAM

Nevidíte ukryté obrázky nebo je vidíte obráceně jako kdyby byly vyřízlé, a je špatně poznat co tam vlastně je? Pokud na obrázek šilháte, je to bohužel špatně. Oči nesmí být totiž blíž k sobě jako je tomu u šilhání ale opačně, musíte se dívat jakoby za obrázek a být k němu hodně blízko. I přesto, že se vám bude zdát, že je nevidíte, chvíli počkejte. Vždycky jsou rozmazané, ale musíte vydržet, ony se zostří a uvidíte je konečně normálně.

55. Mezinárodní festival poezie 17. - 19. října 2019

1. kolo I. kategorie

poř.	příjmení jméno	autor název textu	1 Vít Roleček	2 Jaroslava Čajková	3 Josef Kačmarčík	4 Nina Martínková	5 Petr Váňa	6 Jozef Fabuš	7 Martina Kováľ	počet bodů	pořadí	čas
1	GRACEROVÁ Ester	Nanao Sakaki Svět je v pořádku	5,5	7	6	8	8	4	6	/	/	8:35
2	MIHALÍK Alex	Ajelet Gundar - Gošen Prebúdzanie levov	5,5	7	6	8	8	4	6	32,5	11-12	8:35
3	HLAVÁČOVÁ Ema	Mária Ferenčuchová Ohrozený druh	4,5	5	4,5	6,5	5	5	8	24	24	4:53
4	TÖRÖK Adam Jozef	Dušan Dušek Chuť	8,5	8	4	4,5	4	4	4	20,5	32	8:16
5	GREŠŠ Michal	Daniel Majling Láska je veľká čarodejka	7,5	6,5	7	5,5	8	6	5	30	14-16	7:03
6	NGUYEN Dominika	Rainer Maria Rilke Orfeus, Euridika, Hermes	6	6	8	7	7	7	8	33	10	6:34
7	VÍTOVÁ Hana	Ivan Blatný Zboženiště	5,5	8	6,5	6,5	7	6,5	6	30	14-16	4:03
8	HOLIČOVÁ Zuzana	Nadžát Chajját Keby som bola chlapec	6,5	5,5	8	6,5	8	5,5	7	33,5	8-9	7:49
9	PAVUK Filip	Kenneth Rexroth Nezabiješ	8	6	6,5	9,5	6	7	9	36,5	3	7:12
10	MIKUŠOVÁ Ema	Ľudmila Petruševská Dievča nos	6,5	5	7,5	6,5	4	6	4	28	20-21	8:26
11	KIABOVÁ Terézia	Sylvia Plath Tulipány	5	7	7	5,5	8	5	7,5	29,5	14-18	6:43
12	SURÁKOVÁ Anna	Wisława Szymborska Rozhovor s kameňom	3,5	6	7,5	6	5	5	8	29,5	14-18	4:13
13	SKARULIS Vincent	Angiolo Polizano Poklony a posměšky	4	6,5	6,5	6,5	8	9,5	2	25,5	24-25	3:34
14	MOTYČKOVÁ Eliška	Arthur Rimbaud Sedmiletí básníci	4,5	6	6	4,5	8	7	6	27	22	4:38
15	NOSÁLOVÁ Markéta	Ivana Chřibková Suchý hadr na dně...	2,5	4	3	4	3	4	3,5	17,5	33	8:35

55. Mezinárodní festival poezie 17. - 19. října 2019

1. kolo I. kategorie

poř.	příjmení jméno	autor název textu	1 Vít Roleček	2 Jaroslava Čajková	3 Josef Kačmarčík	4 Nina Martínková	5 Petr Váňa	6 Jozef Fabuš	7 Martina Kováľ	počet bodů	pořadí	čas
16	IGLÁROVÁ Alžbeta	P. O. Hviezdoslav Anča	8,5	6	6	7	7	8	8,5	34,5	6	6:28
17	ŠOLTÉSOVÁ Andrea	Christian Morgenstern Slúžkin sen	6	6	6	5	6	4	5	28	20-21	4:43
18	PETREJE Viktória	Daniel Hevier, ... Do teba (koláž básní)	5,5	5	4,5	5,5	8	3,5	4	22,5	29	4:13
19	ROKYTOVÁ Barbora	Kamila Veřchovská Vyjekání (úryvek)	7	6,5	7	8	6	8,5	7	33,5	8-9	4:33
20	MAŠKOVÁ Agáta	Woody Allen Toliko šeptem...	7	6	8	7	8	7,5	8,5	34,5	2	3:26
21	BARTKO Sebastián	Charles Baudelaire Hocikde mimo tohoto...	6	6	4	5	8	4,5	6	25,5	24-25	3:36
22	KRAVCHUK Anna	Anya Von Bremzen Diky, soudruhu Staline, ...	8	7	8	7	5	4	7	34	7	8:15
23	LESAYOVÁ Viktória Anna	Alfonso Crus Františka	6,5	8	6	7,5	6	4,5	9	35	5	6:32
24	GELNAROVÁ Nina	Liv Ullmanová Premena - koláž	6	8	7,5	7,5	7	8,5	7,5	35,5	4	8:57
25	KOPEČKOVÁ Jana	Ivan Blatný Terrestris	3,5	6,5	4,5	5	5	5	8	23	28	7:24
26	FILO Martin	Juraj Soviar Tiger čaká na úsvit	4,5	6	4	3,5	5	8	5	22	30	4:09
27	STAŇOVÁ Viktória	Veronika Šikulová Dušinka	8	7	8	8	8	8	7,5	38,5	1	6:34
28	MOULIS Vojtěch	Allen Ginsberg Kvilení	-	NEHODNOTĚNO - PŘESOVÝ LÍMIT				-	-			8:39
29	ZMRZLÍKOVÁ Adéla	Petra Braunová Kalvárie	7	6,5	7	5,5	8	4,5	6,5	31,5	11-12	3:56
30	HAISMANOVÁ Nicole	Španělský anonym Ráj a peklo lásky	7	7,5	7,5	7	8	4,5	6	32	13	3:42

55. Mezinárodní festival poezie 17. - 19. října 2019

1. kolo I. kategorie

poř.	příjmení jméno	autor název textu	1 Vít Roleček	2 Jaroslava Čajková	3 Josef Kačmarčík	4 Nina Martínková	5 Petr Váša	6 Jozef Fabuš	7 Martina Kovář	počet bodů	pořadí	čas
31	DOBÓCZIOVÁ Lucia	Etty Hillesum Pretrhnutý život	6,5	5,5	6	5,5	10	4,5	5,5	29	19	8:28
32	BENKO Adam	Roger Mc Gaugh Leto s Monikou	5	4,5	6,5	5,5	6	4	7	60	14-16	6:39
33	KARÁSKOVÁ Eliška	Anatol Svahilec Plodná jízda	3,5	6	5,5	4,5	3	6	5	24,5	26	5:49
34	BARTOŠOVÁ Natálie	Jacques Prévert Velké prádlo	4,5	4,5	6	7	3	4	4,5	26	23	5:58
35	BAČOVÁ Radoslava	Janko Kráľ Zloboh	4	3	4,5	4,5	3	4	4	21	31	6:17

Inkulu
102

55. Mezinárodní festival poezie 17. - 19. října 2019

1. kolo II. kategorie

poř.	příjmení jméno	autor název textu	1 Aleš Vrzák	2 Peter Zemaník	3 Hana Kofránková	4 Soňa Pariláková	5 David Kročá	6 Lucia Vrablicová	7 Libor Vacek	počet bodů	pořadí	čas
1	PRAŠIL Filip	A. P. Čechov Aňuta	6	6	6	5,5	5	5,5	5	28	13-14	6:25
2	TÓTH Alfréd	Ján Buzassy Adieu, mein kleiner...	5	7	7	7,5	7	9,5	6	34,5	8.	5:00
3	UTINEK Dušan	Gregory Corso V předvečer dvaatřicátých...	9	9	9	7	8	9	8,5	43,5	2.	4:50
4	HODERMARSKÝ Tomáš	James Sutherland - Smith Červený básník	6	8	6	6	6	8,5	7	33	10.	6:33
5	BARTÁK František	Přemysl Rut Báchorka z jednoho kusu	9	8	9	7,5	9	9	8	43	3.	5:23
6	MACHALÍKOVÁ Jana	Ivana Myšková Žena s žábou	7	8	8	7,5	8	9	8	39,5	6.	3:39
7	BEJDÁKOVÁ Kristýna	Franz Kafka Když jsem večer přišel domů	5	5	7	3	4	5	5	24	18.	4:24
8	SCHERHAUFER Lubomír	P. O. Hviezdoslav Hřadám sa	5	5	5	4	5	4,5	5	24,5	17.	2:53
9	SVOBODOVÁ Marie	E. B. Browningová Portugalské sonety	5	5	5	6	7	8	5	28	12-14	7:17
10	STAŠA Vít	Karel Čapek Hrdina našich dnů	9	8	4	8,5	8	8,5	8	41	5.	4:33
11	PROCHÁZKOVÁ Tereza	Hans Christian Andersen Motýl	5	6	5,5	5	6,5	7	6	29	11-12	5:46
12	PALKOVIČOVÁ Nikoleta	P. O. Hviezdoslav Nový svět	8	8	4,5	9,5	7	7	7,5	37,5	7.	7:04
13	BERNÁTOVÁ Vanda	Daniel Pastirčák Portrét Image	6	6	8,5	7,5	7	7	4	33,5	9.	6:50
14	SITTOVÁ ZELENÁ Gabriela	Jiřina Hauková Všechna slova jsou málo	10	7	8	7	9	9	8,5	41,5	4.	4:57
15	TINAJOVÁ Olga	Pavel Koyš Akoby	6	5	7	4,5	6	8	5	29	11-12	7:06

55. Mezinárodní festival poezie 17. - 19. října 2019

1. kolo II. kategorie

poř.	příjmení jméno	autor název textu	1 Aleš Vrzák	2 Peter Zemaník	3 Hana Kofránková	4 Soňa Pariláková	5 David Kročá	6 Lucia Vrablicová	7 Libor Vacek	počet bodů	pořadí	čas
16	MAŠKOVÁ Martina	Arturo Giovannitti Chodec	8	9	9,5	9	8,5	10	9,5	45,5	1.	6:41
17	KOLLÁR Ján	Ján Kostra Ave Eva (montáž)	5	4	8	4	4	6,5	6	25,5	16.	3:03
18	CEPEK Martin	Walt Whitman ze sbírky Zpívám o sobě	6	5	7	6,5	4	5	5	27,5	15.	2:06

Sma

Poslední štěk Aleše Lindušky

Šak nebude tak zle

Neviditelný redaktor sa lúčí. Fakt už toho mám dosť, kdo má furt neco vymýšlat, dyť to stejne nigdo nečte. Prachy za to máme furt stejne jak v tem školství, furt enem sliby, jak tu kultúru podpoříme. Šak to vidíte, kdo tu ty cancy píše, nemožú nikeho zehnat, tak řeknú mně a myslí si, že to zachráním, či co. Ale já su enem kotelník, kotelňu mi zrušili a za bar nesmím. Poezie mňa vůbec nezajímá, šak sem to říkal už dávno, že mi možů fšeci poeti políbit šos. Šak dneska je to enem samá reklama, tak jaké veršíky furt, na co si to tu vlastně hrajem.

Aj já sem mosel recitovať nejaké ty proletářské básničky, šátek si vázat kolem krku. Dyť už je to třicet let, co byl listopad, a vás to furt ešče nepustilo. Tož kdy dostanete rozum. Ta Gréta má pravdu, oni vám to lelkování u básniček neodpusťá. Do lesa a sázet stromy. Šak planeta pláče, v parlamentu sa žerú chlebičky a tady sa recituje. Jste mignutí po palici, či co. Šak gdo bude sázet ty stromky

do školek, ty recicácorky tu asi ne, co. Já už nevím, jak vám to mám řect, že svět je jinde, už niskeho to básnění nezajímá, šak je to fšeco enem kampaň, odstúpí, či neodstúpí, majú tam už v záloze dalšího strašáka, aj tu pravdu a lásku si namažú na chlebičky.

Ešče není tak zle, aby nemohlo byť hůř, říkal děda. A ten neměl čas na básničky, komáři po osmašedesátém ho vyhodili z roboty a on pak mohl leda brúsit kosu na zahradě. Už tehdy sa recitovalo, ale tak nějak angažovaně, stranicky, ne to herecké blbnutí tu před porotú, aby sa každý ukázal. Šak nemyslete si, já sem si nezadal ani s komančama, ani s kapitalistama. Si myslíte, že budu bečat za Goťáka, dyž na Kryla sa zapomnělo? Radosť, radost, radost, enem aby byla, šak bude vojna s Turkem a bude po sranďe, děcka hlúpé, furt enem básničky. Tak flintu do ruky, jak to psal ten Čapek, a bránit ty chudáky v tem Kurdistánu.

Proč mňa nigdo neposlúchá, že svět sa mosí zachraňovat, tady už nejde o nás, ale naše děcka a děcka jejich děcek, kto bude recitovať tým poblázněným mohamedánom, až na nás vytáhnú kvéry. Ne, nebojím sa o vás, ale mám trochu strach se nebát, gdyž poézie zas dostává na frak. Je nám tu teď dobře na zámečku, ale vydrží to?

Máte pravdu, za ty kecy bysem do kotelny zaslúžil a už nevycházať. Ale koho by to nezblblo, dyž je toho plný interfernet, furt enem zloba a nenávisť. Trolli a elfi furt v sobě a do toho ta lidská hlúposť. Ešče že sa máme rádi, tož to zlé oplatíme dobrem, kdo po nás kamenem, my po něm chlebem a dobře bude zase na zámku aj v podzámčí, že, Boženko. Šak já vás nedám, ogaři aj cěrky, nebojte, su na stráži, tož přídte zas a nezlobte sa. S pánem Bohem a za rok už zvesela, šak nebude tak zle, aby nemohlo byť...

•tiráž•

Neprodejný výtisk · Zpravodaj 55. Mezinárodního festivalu poezie 2019

Foto na titulní straně: Jana Fusková – Vincent Skarulis

Mezinárodní festival poezie je soutěž amatérských recitátorů z České a Slovenské republiky pořádaná Kulturním zařízením města Valašského Meziříčí a městem Valašské Meziříčí za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a CS Cabot ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha a Národním osvětovým centrem Bratislava, DUHA – Kulturním klubem u hradeb Prostějov a Mestským kultúrnym strediskom Dolný Kubín.

redakce:

Karel Prokeš (šéfredaktor), Jiří Jurečka, Pavel Stojar, Marek Adamík, Aleš Linduška, Ondřej Smolka (sazba a grafika), Erik Zabruček, Adéla Juránová, Bibi (Alžběta) Hrušková, Klára Kunčická, Linda Lattová, Jana Fusková (fotografka), Zdeněk Smolka (fotograf, kameraman)